

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 24. S. Bernardus Cistercii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. XXIV.

*S. Bernardus Cistercii.*Sæcul. XII.
A.C. 1113.

Cum ergo volveretur annus a partu Virginis millesimus centesimus decimus tertius, a Cistercio condito decimus quintus, Bernardus annos natus viginti duos, cum sociis plus quam triginta ad illud monasterium venit, se Stephani Abbatis disciplinæ traditurus. Quia vero non nulli ex sociis ejus matrimonio ligati erant, ad colligendas in unum locum eorum uxores monasterium Juliaense in Diœcesi Lingonensi ædificari curavit, quod deinde, annis duobus elapsis, Regimini Abbatis Molismensis commissum est. Erat tunc familia Cisterciensis orbi pæne ignota, ideoque Bernardus locum istum delegerat, ubi delitesceret, & e memoria hominum deleretur. Ut se ipsum in conversionis proposito confirmaret, sæpe illis se verbis alloquebatur; *Bernarde ad quid venisti?* & postquam dulcedinem amoris Divini degustare cœpisset, ne cum a Sancto affectu sensus externi abstraherent, tanta oculos refrœnabat custodia, ut vix satis ad ea, quæ in consortio humano necessaria sunt, adverteret. Consuetudine deinde in alteram quasi naturam transeunte, totus in Deo absorptus, videns non videbat, audiens non audiebat, & manducans saporem cibi non percipiebat. Toto anno

Hist. Eccles. Tom. XVI, T in

6.4.

Sæcul. XII. in domo Novitiorum versatus indeque
A.C. 1113. egressus nesciebat, an tectum esset la-
 queatum. Diu non advertit, quod tres
 numerarentur fenestræ in parte superio-
 re Ecclesiæ, quam sæpius in die una intra-
 bat, credens unicam ibi esse. Usque adeo
 sensum visus reprimebat, ut ad talia vel
 non attenderet, vel statim oblivisceretur.

Cum ingenio excellenti valeret, & ad-
 juvaretur gratia, in contemplatione re-
 rum Spiritualium mire delectabatur, &
 quia animi affectus moderati erant, nec
 ulla mala consuetudine depravati, caro
 contra spiritum non rebellabat, sed potius
 pars hominis superior ita dominabatur,
 ut caro sub rigoris pondere succumberet.
 Juvenis jam tunc supra vires naturæ vi-
 giliis protrahebat, perditum esse tempus
 omne existimans, quod somno daretur,
 & satis dormitum, si non tota omnino
 nocte vigilasset. Non comedebat prius-
 quam timor, ne penitus vires deficerent,
 ad sumendum aliquid cibi urgeret, sola
 cogitatione escæ corporalis satiabatur, &
 ad mensam accedere tormentum videba-
 tur. Unde Tirocinio necdum expleto,
 cum debilis corporis constitutio tantum
 pœnitentiæ rigorem non ferret, vomendi
 consuetudinem sibi conciliavit, a qua to-
 ta vita sua liberari non potuit. Sed quo
 infirmius erat corpus, eo magis spiritus
 vigeat, nec unquam eo adduci potuit
 Bernar-

Bernardus, ut ulla indulgentia vel dispensatione in communi labore vel quocunque monasterii more a Præpositis sibi oblata uteretur, quod diceret, sibi Tironi, qui ad nullum perfectionis gradum pervenisset, totum disciplinæ rigorem esse necessarium.

Sæcul. XII.
A.C. 1113.

Quare ceteris Fratribus laborantibus, & opus facientibus, quod ipse non didicisset, aut ei saltem non adsuevisset, ut damnum rependeret, solum invertibat, ligna cædebat, suis humeris comportabat, aut alia similia sibi ipsi injungebat. Si vires deficerent, ut saltem humilitati locus esset, ad vilissima quæque præstanda se submittebat. Quadam die Fratribus arva metentibus, cum Bernardus falce uti nesciret, sedere jussus est & quiescere; qua indulgentia ipse afflictus, a Deo inter lacrymas gratiam petiit, ut sibi fruges metendi peritia conferretur. Placuit Deo Sancta fidei ipsius simplicitas, & exinde isto laboris ruralis genere expeditius quam ceteri defunctus est. Ceterum manibus laborans totus interea Deo vacabat, orabat, Sacras Scripturas menteolvebat, postea dicere auditus, se Scripturarum sensum Spiritualem maxime in campis & silvis, quercubus esculisque Magistris didicisse. Illis horis, quibus labor non præscribebatur, vel oratione, vel lectione, vel meditatione occupatus.

S. Bernardi
Tirocinium.

Sæcul. XII.
A.C. 1113.
cupabatur. Sacræ Scripturæ studebat, eam sæpissime & ex ordine relegens, dicere solitus, nullius alterius melius quam ipsius Scripturæ verbis se eam intelligere, & Doctrinam Divinæ veritatis magis in fonte quam in rivis expositionum sapere. Doctorum tamen Catholicorum explicationem in spiritu humili & subiecto legebat, eorumque vestigia fideliter tenebat. Hæc fuere conversionis S. Bernardi exordia.

Eodem anno, quo S. Bernardus Tirocinium posuit, nempe millesimo centesimo decimo tertio, fundata est Firmitas* Abbatia, Monasterii Cisterciensis prima filia. Extructum est istud Monasterium in Diocesi Cabilonensi ex munificentia Gauderici & Guilielmi ejus filii, Verginiaci Dominorum & Cabiloni Comitum, eique primus Abbas datus est Bertrandus, illuc ab Abbate Stephano cum duodecim monachis missus, quo monasterium Cisterciense, jam tunc nimio fratrum numero oneratum, levaretur.

§. XXV.

Guilielmus de Campellis.

Dubois Hist. Paris. l. XI. c. 7. c. 9. Ad eadem tempora referuntur exordia Abbatiae S. Victoris Parisiensis, Auctore Guilielmo de Campellis, celeberrimo illius ætatis Doctore, qui cognomentum acceperat, a loco, in quo primo lucem